

ZTRACENÍ LIDÉ.

"Ale popa," oznámil sebevědomě starý hadrář.

"Ničeho není třeba," rozhodl rytmistr.

Umkl na chvíli, dívaje se na učitele.

"Pojďtež pít, starý čerte!"

"Což on?"

"Pomůžtež mu?"

Tjapa obrátil se k učitelovi zády, načož oba odešli na dvůr ku své společnosti.

"Co jest tam?" tážal se Objedok, obraceje se k rytmistrovi svou ostrou hubou.

"Ně zvláštního... Umírá člověk," oznámil krátce rytmistr.

"Stloukli ho?" vyzvídal Objedok. Rytmistr neodpověděl, neboť právě v tomto okamžiku pil vodku.

"Zrovna jako by věděl, že máme čím zapíjetí jeho smrt," pravil Objedok, zapaluje si cigaretu.

Kdosi se zasmál a kdosi těžce oddechl. Vůbec rozmluva rytmistra s Objedokem nečinila na tyto lidi zvláštního dojmu; aspoň nebylo možno pozorovat, že by byla někoho rozrušila, vzbudila jeho zájem nebo byla příčinou, že by se byl zamyslel.

Všichni chovali se k učitelovi jako člověku neobyčejnému, nyní však již byli mnozí opilí, druzí pak zůstávali na oko klidní. Pouze diakon najednou se rozpráhl, zamaskoval rty, utřel si čelo a zavřel divoče:

"Spravedliví u-mí-ra-jí!"

"Mlé!" zasyčel Objedok; "proč tak řveš?"

"Vraz mu políček!" radil rytmistr.

"Hlu-páku!" rozlehl se chrapot Tjapy. "Když člověk umírá, třeba mlčet... aby bylo ticho..."

Bylo dostatečně ticho: i na nebi, pokrytém mraky a hrozícím deštěm, i na zemi, oděné pochmurnou tmou podzimní noci. Chvillemi rozléhal se chrapot u-snuvších, šplouchání nalévané vodky a tukaní. Diakon cosi mumlal. Oblaky pluly tak nížko, že se zdálo, jako by každým okamžikem měly vrazití dostřechy starého domu a shodití ji na skupinu těchto lidí.

"Ab, zle jest na duši, když umírá blízký člověk," pravil zajíkáje se rytmistr a sklonil hlavu na prsa.

Nikdo mu neodpověděl.

"Mezi vámi byl on nejlepší... nejrozumnější a nejpřátelštější... Lituji ho..."

"Se svatými lehce odpočínatí, zpívej křivá mřečo!" řval diakon, strkáje do boku svého soudruha, jenž dřímá vedle něho.

"Mlčet!" zvolal zlomyšlným šepotem Objedok vyskočiv na nohy.

"Prašťim ho do hlavy," navrholval Martjanov, zdvihaje hlavu ze země.

"Ty nespiš? Raději však nepij, Filipe..." Zdrž se, přemož se... Nebo raději se napij! Nač také, zkrátka řečeno, se zdržovatí? Proč, Filipe? Mám pravdu? Proč pak?"

Vzal ho za ruku a táhl ho k sobě.

"Usnul jsi, Filipe? Nu... spi... Dobrou noc... Zítřka ti všecko vysvětlím a přesvědčím se, že nelze ti nic zakazovatí... A nyní spi... jestliže jsi nezemřel..."

Odešel, doprovázen jsm mlčením, a když přišel ku svým, pravil:

"Usnul... nebo zemřel... Nevím... Jsem tr-o-ochu opilý..."

Tjapa sehnul se ještě více, udělav na svých prsou znamení kříže. Martjanov mlčky se kroutil a ulehl na zemi. Meteor, tento hloupý hoch, začal fňukatí tiše a teskně, jako uražená žena. Objedok začal rychle přehazovatí se na zemi, bovoře polohlaště slým a teskným hlasem:

"Ahy vás všechny čert vzal! Trapiš... Nu, zemřel. Nu, co na tom? Co mně — mně po tom? Proč mně o tom vypravujete? Přijde daba — a sám zem-zrovna tak jako on... Nejsem horší ostatních..."

"Pravda!" pravil hlasitě rytmistr, těžce spouštěje se na zemi. "Přijde daba a pak všichni zemřemo zrovna tak,

jako ostatní... Haha! Jak budeme žít — toť hrostejno! Zemřemo však — jako všichni. V tom spočívá cel život, věřte mému slovu. Člověk žije totiž jen proto, aby zemřel. A také umírá... A je-li tomu tak, což pak není hrostejno, od čeho a jak člověk umírá a jak žít? Mám pravdu, Martjanove? Napijmež se ještě a ještě, pokud jsme živi..."

Začalo poprechávatí. Hustá, dusivá tma pokrývala postavy lidí, povalujičích se na zemi a spontaných spánkem nebo opilostí. Pruh světla, vycházející z noclehárny, zbledl, zachvěl se a najednou zmizel. Patrně lampu uhasil vitr nebo dobořel v ní petrolej. Padající na plechovou střechu noclehárny, došňové kapky zvucely neschle a nerozhodně. S kopce doléhaly sem anýle, fideké údery na zvon: hlídali kostel.

Měděný zvuk, slétaje se zvonice, tlaše plul v temnotě a pomalu zmiral v ní, dříve však, nežli tma utlumila jeho poslední, chvějící se a vzdychající notu, zrodil se nový úder a znovu v tísiš noční roznášel se melancholický vzdech kovu.

Ráno první probudil se Tjapa. Obrátiv se na záda, podíval se na oblohu, neboť jeho znetvořený krk jen v této poloze mu dovoľoval vidětí oblohu nad hlavou.

Tohoto jitra obloha byla jednotvárně šedá. Tam, nahore, zhoustl vlnký a studený soumrak; uhasil slunce a zakryv sebou modrou nekonečnost, vyléval na zemi zoufalost. Tjapa se pokrčíval a o-přel se o loket, aby se podíval, zda nebylo někde trochu vodky. Láhev byla zde, ale prázdná.

Přelozaje soudruhy, Tjapa začal prohlížeti sklenice, z nichž pil. Jednu z nich našel skoro plnou; vyprázdnil ji, utřel si rty rukávem a začal tahati rytmistra za rameno.

"Vstávej! Hej, slyšíš!"

Rytmistr zdvihl hlavu, dívaje se na něho mdlým zrakem.

"Třeba oznámí to policii... Nu, vstávej!"

"Co pak?" ospale a zlostně tážal se rytmistr.

"Že zemřel..."

"Kdo?"

"Učence."

"Filip? Ano!"

"A tys na to zapomněl!" chrapotěl s výčitkou Tjapa.

Rytmistr postavil se na nohy, závl hlasitě a protáhl se tak, až mu kosti zapraskaly.

"Jdi tedy a učíš oznámení..."

"Nepůjdu—nemám je rád," pravil zamračeně Tjapa.

"Nu, probud' diakona... Já se zatím půjdu podívatí."

"Nu, tak! Vstávej, diakone!"

Rytmistr začel do noclehárny a postavil se u nohou učitelových. Mrtvý tlžel zde natažený jako struna: levá ruka spočívala na prsou a pravá byla odhrožena tak, jako by se rozmáchl, by někoho udeřil. Rytmistr si nyní pomyslel, že kdyby učitel nyní vstal, byl by rovněž tak vysoký, jako Poltora Tarasa. Potom posadil se na předu u nohou svého přítele a upamatovav se, že strávil společně asi tři roky, vzdychl si. Vstoupil Tjapa, drže hlavu jako kozel, chystající se k zápasu. Posadil se na druhé straně nohou učitelových, podíval se na snavou tvář, klidnou a vážnou, a pevně seřvenými rty a pravil drsným hlasem:

"Ano, zemřel... Také já brzo zemřu..."

"Máš již čas!" pravil pochmurně rytmistr.

"Mám již čas!" souhlasil Tjapa.

"Ty bys také měl zemřítí... Jest to přece jenom lepší, nežli takto..."

"A možná, že horší? Jak to víš?"

"Hře nebude! Až zemřeš — budeš mítí a Bohem co činiti... Zde však jen s lidmi... A lidé — co znamenají?"

"Nu, dobře, neví," přerušil ho zlostně Kuvalda.

A v soumraku, naplňujícím noclehárnu, nastalo dojemné ticho.

Plouho mlčky sedělí u nohou mrtvého soudruha a jen sřídka dívali se na něho, jauce oba pobrouzení v myšlenky. Potom otáčil se Tjapa:

"Dáš ho pohřbití?"

"Já? Nikoliv! Ať ho dá pohřbití policie..."

"Nu! Dej ho pohřbití, neboť dostal jsi za žalobu Vavilovu jeho peníze... Přidám, když nestačí..."

"Jeho peníze mám u sebe... ale pohřbití ho nedám..."

"Není to hezké. Olupuješ mrtvého. Řeknu to všem, že chceš projítí jeho peníze," vyhrožoval mu Tjapa.

"Jsi hloupý, starý čerte," pravil opovrživě Kuvalda.

"Nejsem hloupý... Není to však ani hezké, ani přátelské..."

"Vždyť jest dobře. Jen se opovaž!"

"Hm! Mnoho-li toho bylo?"

"Čtvrtina," pravil roztržitě Kuvalda.

"Tak vida!... Měl bys mně dáti alespoň pětinu..."

"Jaký jsi ničema, starče," vynadal mu rytmistr, podívav se hrostejno do tváře Tjapy.

"Co? Dej mně něco..."

"Táhni k čertu... Zřídím mu za tyto peníze pomník..."

"Nač ho potřebuješ?"

"Koupím žernov a kotvu. Žernov položím na hrob a kotvu připevním k němu řetězem... Bude to velmi těžké..."

"Proč? Tys věru podivín..."

"Nu, co ti potom?"

"Věz, že všechno povím," znovu vyhrožoval mu Tjapa.

Aristid Fomič tupě podíval se na něho a umkl. A znovu sedělí dlouho v mlčení, které vždy v přítomnosti mrtvých nabývá důstojného a tajemného koloritu.

"Slyšís — přijíždějí!" pravil Tjapa, vstal a vyšel z noclehárny.

Brzy ve dveřích objevil se policejní inspektor, vyšetřující soudce a doktor. Všichni tři po sobě přistoupili k učitelovi a podívavše se na něho, odešli ven.

Nový vlak do Fort Dodge.

Chicago Great Western dráha vypravuje nyní vlak, vyjíždějící z Omaha Union nádraží ve 3:30 odpoledne, ze Council Bluffs ve 3:50 odpoledne a přijíždějící do Fort Dodge ve 7:55 večer. Výborný vlak do Minden, Harlam, Manning, Carroll, Lohrville, Somers, Fort Dodge a do stanic mezi výše uvedenými. O podrobnou informaci požádejte H. H. Churchill, G. Agent, 1512 Farnam St., Omaha. xlm.

Poměry ve velkých městech se stále horší, mzdy klesají, h'edání práce se stává obtížnějším. Kdo může, a nehledí si zaopatřiti šťastnou a neodvislou budoucnost v čas, ten je svým a rodiny škůdcem.

Zaopatřte se v čas koupí farmy, která vám poskytne nejea živobytí, ale zachová i kapitálek na stará kolena a prodlouží váš život.

Za \$400 koupíte malou farmu ve Virginii, pověstně svým zdravým, mírným podnebním, o 25 akrech, a pěkným malým domkem, na níž můžete pěstovatí zeleninu a ovoce, aneb chovatí drůbež. Farmy ty nalézají se 2 míle od Waverly, krásného malého města na N. & W. dráze.

Ve Virginii nalézají se již několik zdárně zkvétajících českých osad. Pište si o podmínky a další podrobnosti.

Chcete-li koupiti větší obilní farmy v jeduom z nejlepších států, máme je v Lyman okresu v Jižní Dakotě, v okolí Presho, podél odbočky C., M. & St. P. dráhy. Okres ten jest znám svou znamenitou korskou, která po několik posledních roků obdržela na výstavě státní vždy první cenu. Nabízíme vám menší již zařízené farmy o 80 a 160 akrech jakož i 200 akcí nejlepší půdy, z nichž každá stopa může být vzdělána, za \$13.50, \$14.50 a \$15.50.

Třetina aneb polovic k složení hotově, ostatní na splátky dle přání. Pozemky tyto vstupnou o 100 až 200 procent, jakmile odbočka dráhy bude dokončena.—Máme též na prodej vzdělané farmy a pozemky v Kansasu, Michiganu, Missouriu, Minnesotě, Oklahomě, Ind. území, Sev. Dakotě a Texasu. Pište o ceny a popis. Na odpověď přiložte poštovní známku.

Přejete-li si vyměnití farmy za chicagské majetky, aneb tyto za farmy obraťte se na nás.—Potřebujete-li dobré a spolehlivé dělníky, posloužíme vám.

Vůbec jsme k vašim službám v jakýchkoli záležitostech, jež vyžadují rychlé a spolehlivé jednání.

Česká Emigrační Pozemková a Pracovní Kancelář,

294 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

POMNÍKY

žulové a mramorové

Frank Novák,

1413-15 So. 13th St., Omaha, Neb.

(naproti Hotelu Praha)

Velký sklad, krásná práce a zaručena. Kupti si pomník v Omaze. Co ušetříte, zaplatí vám více než cestu

HOTEL PRAGUE

ČESKÝ HOSTINEC

u města Prahy,

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Cisté a pohodlné zařízené pokoje pro cestující, jakož i výborná česká strava a vozná obsluha. V hostinci obdržito výtečný STORŽŮV LEŽÁK nejlepší druhý vía a likérů a nejjemnější doutnky.

Krajané, zavříté li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejenom peníze, ale abavíte se i vřelými usněmi.

8

Teč. A1814. O přích krajanů řáda VINCENC J. DOBROVSKÝ.